



De wonderkippen

Worsum, Overasselt

(vertellend) Wie op historische grond woont, loopt dikke kans om vandaag of morgen vondsten uit de oudheid op te gaven.

Met Gradus was dat al hetzelfde. Zijn leven lang woonde hij hoog en droog op een oud rivierduin in Worsum.

Een mooie plek om kippen te houden vond Gradus. Hij had ze in maten en soorten: barnevelders, lakenvelders, leghorns, sabelbontkrielen en wyandottes. Gradus hield van het gezellige gekakel, maar bovenal hield hij van de eieren en van een goed stuk soepvlees. Hij fokte met zijn kippen dat het een lieve lust was. Zo had hij een broedmachine aangeschaft, waarin steeds meer kuikens uit hun eieren kropen. Gelukkig had Gradus een grote familie. Die vonden het geweldig om jonge hennen te krijgen.

De kippenpassie van Gradus vergde steeds meer ruimte. Dus kwamen er in de hof in Worsum steeds meer hokken. Het werd hoog tijd om een nieuwe ren te maken. Niet zo een die vlug in elkaar was geflanst, maar een die goed gefundeerd was en van stevige palen en gaaswerk was voorzien, zodat er geen vos naar binnen zou kunnen.

(spannend) Toen Gradus aan het graven ging om het fundament te kunnen storten stootte hij op iets hards. Tot zijn verrassing vond hij een vuurstenen vuistbijl, een heleboel stukken van aardewerken kruiken en een bronzen kannetje. In een veilingkist borg Gradus zijn bodemvondsten op.

Gradus had niet alleen kippen, maar ook kinderen en een groeiende schaar kleinkinderen.

Die hielden allemaal van kippen, van eieren en van soepvlees.

(humor) Gradus was gek op grappen en grollen.

“Jongens ga eens eieren rapen”, zei hij. En daar vonden de opgewonden kleinkinderen in het nest van de barnevelders in plaats van eieren vuistbijlen, spinstenen, stukken van bekers en kruiken.

“Ja, jongens die kippen graven dat hier allemaal uit de grond”, zo probeerde Gradus zijn nazaten wijs te maken.

Maar die traptten daar niet in. Een dag of wat later vond Gradus in de kippennesten pluche speelgoedbeertjes, houten konijntjes en plastic barbiepoppen, verstopt in het stro.

“Ja opa, uw kippen gaan ook met de tijd mee”, zeiden de schalkse kinderen.

De kippenvondsten groeiden uit tot een ware familietraditie. Zo vond Gradus op zijn verjaardag in de legnesten van zijn kippen steevast flessen jenever en dozen sigaren.

(beetje treurig) Op een dag kwam er een einde aan het leven van de oude kippenliefhebber. Het huisje werd verkocht. De kippenhokken en de ren maakten plaats voor een geschoren grasgazon en coniferen.

(hoopvol) Maar de nazaten van Gradus' kippen lopen nog her en der rond in achtertuintjes overal in het land. Bijzondere beesten zijn het.

Ik wil niet zeggen dat ze de wijsheid in pacht hebben, het blijven immers maar beesten.

Maar als je goed luistert, tokken ze toch anders dan gewone kippen. De hennen maken geen geluiden als “och” en “tok”, maar je hoort dat ze zoiets kakelen als “Oh” en “kot”. En de hanen kraaien geen “Kukeleku”, maar “Kom er eens om.”

Dit verhaal wordt u aangeboden door Het Landschap Vertelt in opdracht van het Cultuurpact rond Nijmegen.

Bron: Worsum was eens de “hoofdstad” van Overasselt door Antoon Theunissen.

Bewerking: Rien van den Heuvel